

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Polletna naročnina L 2.000

Letna naročnina L 4.000

Letna inozemstvo L 5.000

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXVI. - Štev. 43 (1325)

Gorica - četrtek, 31. oktobra 1974 - Trst

Posamezna številka L 100

Dostojen odgovor partijskim nestrpnim **Zaključena sinoda škofov**

Odjuge med Cerkvijo in partijskimi oblastmi v Jugoslaviji, ki je dosegla svoj višek v znanem protokolu in Titovem obisku pri papežu Pavlu VI. v Rimu, je očitno konec. Krožna pot med komunističnim režimom in Cerkvijo se spet povrača v prvotni položaj nestrpnosti do vsega, kar je versko.

Množijo se pojavi preganjanja: sodnijski postopki zaradi poučevanja verouka, napadi na duhovnike zaradi njihovega socialnega ali prosvetnega dela ter zbiranja mladine po župniščih, kritika cerkvenega vodstva, da daje »politične« izjave (zlasti ob objavi raznih cerkvenih okrožnic), prepoved zbiranja denarnih sredstev za sklad »Lačni otroci« v Sloveniji, pritisk na verski tisk kot je bil npr. zadnje čase izveden na tednik »Družina« in mesečnik »Ognjišče«, stalno pogrevanje nekega klerikalizma, ki ga dejansko nikjer ni in še in še.

Najbolj pa je prišlo do izraza sovražna stališča sedanjega režima do Cerkev ob javni obravnavi osnutka za novo ustavo (ki je bila potem sprejeta, op. ur.). Ko je jugoslovanska škofovska konferenca iznesla svoje pripombe v obrambo verske svobode, je med partijskimi krogi nastalo nenavadno razburjenje. Očitno je partijskim veljakom vsaka pripomba, ki se ne sklada z njih stališči, že prehajanje na politično področje.

Zagrebski nadškof Kuharič je ob takem postopanju prišel do zaključka, da mora javno spregovoriti v obrambo pravic Cerkev in vernikov. Njegove besede, ki jih je izrekel v letošnjem velikonočnem govoru, so danes še prav tako veljavne kot pred nekaj meseci. Naj se z njimi seznanijo tudi naši bralci!

KRIVICNE OBTOŽBE

Zadnji čas ste mogli večkrat brati v raznih listih dotocene izjave, opozorila, celo pretnje na račun enega dela cerkvenega vodstva, ki naj bi prehajal na politično področje.

Ko smo dali svoje izjave v razpravah ob ustvarjanju nove ustave, smo to storili z najbolj poštenimi nameni in s prepričanjem, da poudarimo vse razsežnosti verske svobode. Ko smo v »Sporočilu javnosti« spet pojasnili, kako razumemo versko svobodo in ko smo opozorili na določena dogajanja in na določene javne trditve, ki jih imamo za nasprotno urenjevanje verske svobode, smo prav tako stali na področju svoje odgovornosti. Zato moramo vsa ta opozorila in obtožbe, mogoče celo tudi pretnje mirne vesti odkloniti.

Mogoče zveni nekoliko čudno, a dogaja se tudi to, da nam škofom prek časopisov priporočajo, naj bomo poslušni papežu. Tako priporočanje imamo, najmilejše rečeno, za zgrešeno in neumestno. Če gre za mir na svetu, je papež zanj in mi škofje smo prav tako zanj. Ta mir na svetu pomeni zaščitenost vsakega človeka, mir, dostojanstvo in spoštovanje slehernika na katerem koli delu zemlje. Zato imamo tudi sporočilo, naj poslušamo papeža, za povsem neumestno in čudno. Ne dopuščamo nobene igre na račun naše poslušnosti sv. očetu.

Prav tako ne moremo razumeti, da se nam dajejo nauki o koncilski obnovi. Na koncilu prisotni škofje smo se globoko življali v velike misli koncila, zato mislim, da ni potrebno, da se nam dajejo nauki, kako razumeti in kako tolmačiti koncil. Koncil gotovo ni hotel blagosloviti ateizacije sveta!

Prav tako zavračamo vsakršno delitev cerkvenega vodstva v nenapredni del. To označenje duhovništva v nalepkami nima za nas nobenega pomena, kajti za nas je bistveno, kaj je resnica in kaj je dobro. Vse, kar je resnično, pravično in dobro, je za nas sprejemljivo. Vse, kar nasprotuje resnici, pravici in dobremu poedinca, družine, naroda, za nas ni sprejemljivo.

Ni potrebno, da nas kdo uči, kako je treba ljubiti človeka, domovino in svoj narod! Nam je tu najpopolnejši učitelj

Jezus Kristus, ki je razodel največjo mero ljubezni. Njegova mera ljubezni je umreti za druge.

Očita se nam, da poskušamo deliti družbo na vernike in nevernike. Vsesplošno naravno načelo je, da ima slehernik pravico živeti po svojem prepričanju. Potem...kem vprašanje vere ali nevere ne bi smelo biti postavljeno, kadar gre za pravice vsakega človeka do kruha, stanovanja, službe. Če se danes mnogi verni profesorji in učitelji ne upajo javno priti v cerkev v mestih službovanja, kdo je za to odgovoren? Mislim, da za to odgovorna Cerkev.

Ponovno trdim, da človek ne živi samo od kruha. Za človekovo življenje je potrebna tudi božja beseda, potrebne so duhovne vrednote. Človek ni samo telo, človek ni samo številka na proizvodnem traku, človek ni samo želodec, ki bi ga zadoščalo osrečiti s kosom kruha. Človek je daleč globlja resničnost, božja podoba je, poklican je, da zavestno in globoko živi svojo skupnost z Bogom. To ne more nikomur škoditi, to ne more biti proti nikomur naperjeno.

Naj vsi, s katerimi se srečujemo vsak dan, občutijo, da ne trosimo razdorov in delitev! Naj občutijo, da nosimo Kristusovo ljubezen, s katero želimo objeti vse ljudi!

Fanfani ni uspel

Po enajstih dneh pogovorov z voditelji štirih strank leve sredine je Fanfani v petek 25. oktobra zvečer javil predsedniku vlade Leoneju, da ni mogel sestaviti nove vlade in da mu zato vrača mandat.

Vladna kriza je ostala tako odprta, le da se je še bolj poglobila. Fanfanijev neuspeh je pokazal, da ni mogoča več vlada v štirih: socialdemokrati so znova poudarili, da ne bodo šli v vlado, kjer bodo socialisti iskali odprtja proti komunistom.

Težka odgovornost je padla na demokratsko vodstvo. To noče predčasnih volitev. Treba je torej sestaviti novo vlado. A kakšno? Ker so socialisti in socialdemokrati kot pes in mačka, se bo treba enim odrediti. Večina v KD se nagiba k temu, da se žrtvuje socialdemokrate. Nova vladna večina naj bi obsegala KD, republikance in socialiste ali pa vlado KD in republikancev ob zunanji podpori socialistov. Demokratski veljak Moro naj bi začel poizvedovanja in pogajanja v tej smeri.

KISSINGER SPET POTUJE

Svetovni potnik severnoameriški zunanji minister Kissinger se je komaj nekoliko oddahnil od zadnjega potovanja po Bližnjem vzhodu, pa se je že spet odpravil na pot, ki bo trajala več tednov.

Konec prejšnjega tedna se je najprej ustavil v Moskvi, kjer je bil kar prijazno sprejet. Pogovori so se sukali okrog vprašanja, kako omejiti strateško napadalno orožje. Kissinger je v zvezi s tem dal konkretne predloge, sovjetska stran pa je odgovorila s svojimi.

Kissinger se je tudi dogovoril z Brežnjevom za sestanek, ki naj bi ga novi predsednik ZDA Gerald Ford in glavni tajnik sovjetske komunistične partije L. Brežnjev imela prihodnji mesec 23. in 24. novembra v Vladivostoku na Daljnem vzhodu. Vladivostok je bil izbran, ker leži blizu Japonske in Južne Koreje, ki ju namerava severnoameriški predsednik obiskati pred »delovnim srečanjem« z Brežnjevom.

V nedeljo 27. oktobra je Kissinger zapustil Moskvo in prispel na tridnevni obisk v Indijo. Od leta 1971, ko je Indija vojaško podprla zatiranje Bengalce in jim omogočila ločitev od Pakistana ter ustanovitve lastne države Bangladeš, so bili odnosi med ZDA in Indijo hladni. V indijsko-pakistanski vojni je Indijo podpr-

Sinoda škofov v Rimu se je v soboto 26. oktobra zaključila kot se morajo zaključiti velika zborovanja v Cerkvijo: »z veseljem in upom — besede so sv. očeta Pavla VI. — v ponižnosti in pogumu, z odločnostjo v verovanju, v zaupanju v pomoč Jezusa Kristusa.«

Sinoda je bila veliko izkustvo, ki je potrdila cvetočo mladostnost Cerkev in znova odkrila dejavno in ustvarjalno navzočnost Kristusovega Duha, ki jo neprestano poraja, poživlja in obnavlja.

Kaj si je zastavila sinoda kot cilj? Da se pastirji duš zberejo ob vrhovnem pastirju in skupno razpravljajo o božjem semenu, ki se v božjem kraljestvu seje v duše. Skupno poslušati glas božjega Duha, ki po različnih jezikih vedno znova ustvarja nove binokosti. Skupno doživeti bolečino tistih, ki so preganjeni zaradi Jezusovega imena in oropani osnovnih človeških pravic. Skupno prisluhniti krikom revežev in nekrščenih, ki prosijo kakor nekdanji Makedonec sv. Pavla v sanjah, da bi se jim evangelijski oznanjal. Se na poseben način so se škofje na sino-

di spomnili mladih ljudi, znotraj in zunaj Cerkev, ki toliko hrepentijo po uveljavljenju pravice in ljubezni v svetu. Je to po besedah sv. očeta tista »čudovita avantura«, v katero se spleča vreči se z vsem žarom mladih src.

BESEDE SV. OČETA

»Izkustvo, brez dvoma pozitivno,« je sv. oče označil sinodo ob zaključku, ko je v latinščini spregovoril nad 200 zbranim sinodalnim očetom. Izkustvo, ki nudi papežu obsežen sklop razmišljanj, pobud in sklepov o sodobni evangelizaciji v svetu. Izkustvo, ki je našlo svoj izraz zlasti »v poslanici škofov božjemu ljudstvu« in »v seznamu« vseh važnejših zadev, ki so prišle na vrsto v času štiritedenskega trajanja sinode bodisi na skupnih zasedanjih bodisi v jezikovnih skupinah.

Sv. oče je posebej poudaril, da ni njegovo poslanstvo le v tem, da posreduje v izrednih okoliščinah, temveč da je navzoč povsod v Cerkvijo kot redni pastir vsega občestva. Niso možni teološki nauki, ki bi bili izrazi neke kulture ali celine. »Vsebinska vere je ali katoliška ali pa ni taka. Bistvene važnosti je za Cerkev pred delom za družbeni napredek in človečanski razvoj oznanjanje Kristusovega veselega oznanila.«

»Naše poslanstvo — je dejal sv. oče — je v budnosti, da pazimo na vsako pobudo, ki hoče nauk Cerkev izraziti na nov način. Pri tem si ne moremo dovoliti napake, da pride do zgrešenih smeri. Če bi to dovolili, ne bi več potrjevali bratov v veri.«

MISLI KARDINALA KÖNIGA

Dunajski nadškof kardinal König, ki je skupaj z dvema drugima škofoma vodil sinodo, je dejal, da zbrani sinodalni očetje z veseljem izročajo sadove svojega dela nasledniku sv. Petra, ki ima v Cerkvijo zadnjo odgovornost.

Ti »sadovi« sta bila »poslanica božjemu ljudstvu« in »seznam« vseh argumentov, ki so bili na sinodi obravnavani. Za »poslanico« se je izreklo 182 škofov, proti pa 11. »Seznam« je odobrilo 170 škofov, 21 se z njim ni strinjalo, dva pa nista hotela povedati svojega mnenja.

Kardinal König je dejal, da je na sinodi ves čas vladalo bratsko vzdušje: »Niso nas ločevali ne barva kože ne jezik ne narodnost.

Delegacija koroških Slovencev v Ljubljani

Predsednik predsedstva SR Slovenije Sergej Kraigher je v Ljubljani sprejel delegacijo slovenske narodne skupnosti v Avstriji. Poslanstvo so sestavljali predstavniki obeh slovenskih političnih organizacij s predsednikoma na čelu. Bili so prisotni dr. Jožko Tischler, predsednik NSKS, dr. Franci Zwitter, predsednik ZSO, dr. Pavle Apovnik, ing. Franc Einspieler, dr. Matevž Grilc, Rado Janežič, Karel Smolle, Stefan Trampusch, Lubo Urbajs in dipl. jurist Filip Warasch.

Delegacija je seznanila predsedstvo republike s položajem na Koroškem, zlasti po sklepu avstrijskih oblasti o ugotavljanju manjšine. Predsedstvo SR Slovenije pa je s svoje strani dalo zagotovilo, da bosta SR Slovenija in Jugoslavija nudili vso podporo in pomoč koroškim Slovencev v boju za celovito izvajanje avstrij-

Pač pa nas je družila ljubezen, ki ima svoj izvor v evangelijski. Zato smo si tudi v največji odprtosti izmenjali svoje izkušnje in poglede. Dosegli smo edinost v različnosti.«

K takemu položaju je po besedah kardinala Königa mnogo pripomogel sv. oče, ki je z največjo pozornostjo sledil delu sinode ter vzbudil med njenimi člani čustva edinosti in spoštovanja. Žal pa dela sinode mnogi zunaj dvorane niso znali doumeti in so izrekli o njej negativne sodbe. Do tega je prihajalo bolj kot iz nasprotstva do Cerkev iz nepoznanja narave in zgradbe Kristusove ustanove.

Kardinal König se je spomnil tudi »vseh, ki živijo v deželah, kjer je Cerkev zatirana in živi v popolnem molku.« Vsa čast tistim staršem, ki kljub težkim razmeram ohranjajo po družinah duha pripadnosti Cerkvijo! Naj vedo oblastniki tega sveta, da sta svoboda in osvoboditev človeka cilj človeštva in je zato zastopljane ljudi zaradi njih verovanja madež našega časa, ki mora izginiti. Naše živo priznanje duhovnikom in vsem sodelavcem evangelija, ki ga morejo oznanjati le znotraj cerkvenih zidov ter v skrajnem ubožstvu ohranjajo v svojih občestvih vero in upanje.

»Ta sinoda — je zaključil svoje misli kardinal König — je bila po mnenju vseh škofov izreden dogodek, ki je daleč presegel prejšnje sinode.« Sv. očeta je zaprosil za apostolski blagoslov, da bo Cerkev rastle in se razvijala v dinamičnosti evangelizacije.

NOVO TAJNIŠTVO SINODE

Komaj se je zaključila zadnja sinoda škofov — četrta po vrsti — je že treba misliti na naslednjo, ki bo čez tri leta. Zato so sinodalni očetje izbrali novo tajništvo, ki naj pripravi bodočo sinodo.

Izvoljeni so bili: Lorscheider iz Brazilije (148 glasov), Francoz Etchegaray (140), Zoa iz Kameruna (127), Cordeiro iz Pakistana (119), Wojtyła iz Krakova na Poljskem (115), Pironio iz Argentine (108), Berardin iz ZDA (103), Thiandoun iz Senegala (98), Kim iz Seula v Južni Koreji (86), D'Souza iz Indije (84), Hurley iz Durbanu v Južni Afriki (65) in Döpfner iz Münchna (53). Tri člane novega tajništva pa bo sv. oče sam imenoval.

ske državne pogodbe.

Ob tej vesti iz Ljubljane si dovolimo vprašati, ali bo Ljubljana zares nastopila v pomoč koroškim Slovencev ali pa bo ostalo le pri lepih obljubah. Slovenska zveza komunistov ima namreč veliko masla na glavi kar se tiče koroških Slovencev.

Tudi v našem časopisu smo že pisali, kako je Ljubljana po zadnji vojni prepovedala svojim slovenskim somišljenikom samostojne nastope pri občinskih in deželih volitvah na Koroškem. Silila jih je, naj se vključijo v avstrijsko socialistično stranko. Sedaj je ta izdala svoje slovenske volivce, ko je pristala na preštevane manjšine.

Zato čakamo, ali bodo slovenskim komunistom bolj pri srcu tovariši socialisti ali bratje Slovenci.

Verujem v večno življenje

Zmeraj me strese, kadar slišim pri kom, da ne veruje v življenje po smrti. Bolj kot za vero gre pri tem za upanje: Nima upanja, da bi bilo onstran groba še kaj. Sličnih izjav je danes vedno več. Pa ne samo pri takih, ki se izdajajo za neverne, temveč tudi pri številnih, ki v cerkev hodijo, ki z vero niso pretrgali. »Ne vemo, ali je še kaj po smrti...« Tako se večkrat sliši in bere.

Dvom in negotovost o posmrtnem bivanju se lahko polasti slehernega kristjana. Gre za tako bistveno resnico našega verovanja in tudi našega življenja, da bi radi imeli o tem kake vidne in izkustvene dokaze. Zelimo si, da bi mogli prej tja pogledati in se prepričati. Kajti zdi se, da se na druge ne zanesemo. Če bi se namreč zanesli na Kristusa in na apostole, bi nam težko katera resnica bila bolj gotova in trdna.

V stari zavezi je bilo drugače. Takrat ne Mojzes ne preroki niso nič točnega razodeli o večnem življenju. Verovali so le, da je Bog pravičen sodnik in da bo človek po smrti prišel pred njegovo sodbo. Kako pa je z dušo po smrti, o tem niso kaj prida vedeli. Tudi vstajenje jim je bilo prikrito. Vendar je bilo njih življenje polno zaupanja v Boga v trdnem upanju v neko pravično plačilo po smrti.

Mi kristjani smo v veliko bolj zavidljivem položaju. Kristus in za njim apostoli so malokatero resnico tako osvetlili kot ravno človekovo usodo po smrti. Najprej

Kristus. Kolikokrat je govoril o nebeškem kraljestvu in poudaril, kakšni moramo biti, da vanje pridemo.

Da bi bolje razumeli, je uporabljal prilike, ki naj bi resnico o večnem prihodnem božjem kraljestvu še bolj osvetlile kot njegova beseda. Pomislimo na priliko o hlapcih in talentih, pa na tisto o bogatinu in ubogem Lazarju. Na koncu življenja je desnemu razbojniku objubil: »Še danes boš z menoj v raju.«

Učenci so Jezusov nauk dobro razumeli in razumeli so tudi, da je to pravzaprav za življenje najvažnejša resnica, saj samo v luči te resnice in tega upanja zadobi življenje svoj smisel. Zaradi tega so oni prvimi kristjanom radi govorili o večnem življenju. To pričajo pisma apostolov, v katerih ponovno govorijo o sodbi po smrti, o večnem plačilu in o večni sreči, pa tudi o vstajenju vseh poslednjih dan. Celo preroška knjiga Janezovega razodetja je ena sama izpoved vere in upanja v večno božje kraljestvo, kamor so poklicani vsi izvoljeni.

Kdor želi zato imeti trden dokaz o našem posmrtnem življenju, naj razmisli Jezusov nauk o božjem kraljestvu in nauk apostolov o človekovi usodi po smrti. Potem mu dokazov ne bo treba več. S sv. Pavlom bo čakal: »Odslej mi je pripravljena krona pravice, ki mi jo bo dal oni dan Gospod, pravični sodnik; pa ne samo meni, ampak tudi tistim, ki ljubijo njegov prihod.« (2 Tim 4, 8).

K. H.

Kako je misijonar Majcen obhajal 70-letnico

Konec septembra 1974 je naš misijonar obhajal sedemdesetletnico življenja. Ni mislil ne želel, da bi mu za to priložnost, ali kakor pravijo Vietnamci, za »častljivo starost«, priredili kako zunanjo slovesnost. Vse naj bi bilo skromno in družinsko. Ali je že tako: Človek obrača — ljudje pa obrnejo. Mladi vietnamski salezijanci, ki so vsi zrasli pod vodstvom našega misijonarja, niso mogli tiho mimo te obletnice.

Sestavili so odbor, ki naj bi praznik organiziral. Povabili so vse njegove bivše novince, ki so sedaj že ravnatelji in predstojniki, drugi pa študentje v bogoslovju ali na saigonski univerzi, tretji pri vojakih z višjimi ali nižjimi saržami, nekateri pa celo profesorji ali zdravniki. Vsi ti so se zbrali okrog njega in mu delali zlati venec za »častljivo starost«.

Poleg teh so prišli gojenci iz Govapa, ki je na drugem koncu Saigona, aspirantke s sestrami Marije Pomočnice. Najprej je bila maša, pri kateri so sodelovali razni glasbeni instrumenti. Pridigo je imel njegov najstarejši novinec.

Po maši so sledili pozdravi v orientalskem slogu. Godba tuđuških aspirantov je veselo svirala. Prihajala je procesija fantov v vietnamski narodni noši, ki so prinašali darila. Najprej vsi pokleknejo, kakor je tukaj v navadi, vsi slavijo starše, in se trikrat poklonijo z glavo do tal. Nato mu eden prinese kozareček vietnamske vina, ki ga slavljenec popije, medtem ko navzoči ploskajo. Drugi mu ponudi neko rdečo sadje, ki ga mora pojediti.

Nato zopet dva po dva z običajnimi pokloni prineseta razne darove: spominke albume s slikami njegovih novincev, albume njegovih gojencev, albume noviciata, slike njegove nove maše, njegovih domačih, ki jih slavljenec primerno komentira. Potem so prišle na vrsto razne torte, med njimi ena s 70 svečkami, ki jih je slavljenec z nekaj mogočnimi pihi pogasil in zraven pripomnil: »Takole tudi življenje hitro ugaša!« Prižgal je posebne petarde, s katerimi je naznanil novo dobo »častljive starosti«. Morda ob tem ni vedel, ali naj bi bil vesel ali žalosten ali kaj. Gotovo se ob taki priložnosti človek nehoti vprašuje: »Kaj pa sedaj?«

Nova Idrija še vedno na prodaj

Pred časom so listi poročali, da je bil prodan na dražbi v San Franciscu (Kalifornija) živosrebrni rudnik New Idria z vsemi pritlikalnimi, rudniki, ki je največji te vrste v ZDA in ki je dobil ime po rudniku istega imena v Sloveniji. Zaradi znižanja cen živemu srebru na svetovnem trgu in zaradi protesta bližnjih mest, da se pri izrabi rudnika okužuje zrak vse okolice, je lastnica družbe New Idria Mining and Chemical Co izklop opustila, ljudje so se izselili in mesto je postalo »gost town«, mesto strahov in tako deli usodo mnogih krajev, kjer so opuščeni zlati rudniki, mesta popolnoma zapuščena in ki jih oblasti vzdržujejo, da ne razpadejo le zaradi turistov, da lahko občudujejo, kako so izgledali kraji v prejšnjem stoletju.

Ker se je ponudnik umaknil, je bila 15. avgusta v Los Angelesu druga dražba. V prodajo so bili vključeni poleg živosrebrnega rudnika pravica iskati rudo na 55 drugih krajih, 48 stanovanjskih hiš, cerkev, poštno poslopje, trgovine, garaža in 3.700 akrov zemlje.

Točno ob napovedani uri je dražitelj Milton J. Weshow v hotelu Universal začel z dražbenimi formalnostmi. Razložil je, da je izklicna cena 125.000 dolarjev in da je kraj idealen za letovišče, taborjenje itd.

Kdo naredi prvo ponudbo, je vprašal dražitelj. Po nekaj časa se je oglasil starejši gospod iz prvih vrst: 100.000 dolarjev v gotovini. Istemu je sledil drugi 105.000 dolarjev. Po precej dolgem odlogu tretji: 110.000 dolarjev, ponudbo, ki jo je pa takoj preklical. Ko ga je dražitelj vprašal za pojasnilo, zakaj je ponudbo umaknil, je pokazal na poleg njega sedečo mlado gospo, češ ona ima denar in ne jaz in zato je moja ponudba ne veže. Ker ni bilo druge nadaljnje ponudbe, je bila dražba zaključena. Lastnik je namreč izjavil, da ne proda rudnika pod izklicno ceno 125.000 dolarjev, za katero se v Kaliforniji kupita dve srednji enostanovanjski hiši.

V zaključni besedi je poudaril tole misel: »Veseli me, da nas ljubezen vse združuje v eno. Gotovo je zame vsak novinec kos zgodovine ljubezni z njim in z Bogom in z don Boskom v Kristusu, ki vse oživlja in daje vsem moč za duhovno rast salezijanske družbe.«

Drugi dan veliko skupno kosilo, za katero je ekonom dal udušiti prašiča, kar ni malenkost. Nadaljevala so se voščila, ki so se začela prejšnji večer pri akademiji. Razni plesi — škoda, da jih niste videli: vse poje, roke in noge, obraz in telo, v vietnamskem slogu in po vietnamski glasbi, ki bi je morda vaša ušesa ne uživala, a je vendar polna orientalske mistike...

Po večernih molitvah se je slavje nadaljevalo ob luninem svitu. Gojenci so napravili iz bambusovih drogov čedno nosilnico in nanjo posadili slavljenca. Ob straneh so se uvrstili fantje v starih kraljevskih vojaških uniformah; nekateri so imeli v rokah meče (lesene seveda), drugi pa velike pahljače kakor za kralje. Pred njim so nosili velik bronast kadilni žrtvenik, v katerem so gorele kadilne palčice, kot v pagodah pred Budom, a tu so kadile v čast »častljivi starosti«.

Prišel je še pleščoči lev, kakor je stara navada, s četo vojakov, ki ga branijo, ko blagoslovlja, voščil in pozdravlja. Procesija se je spet premaknila in z njo nosači. Bobni in činele so pele, lev je plesal in njegova četa je poskakovala. Vse je bilo veselo kot malokdaj. Z eno besedo, bilo je pravo doživetje, ne samo za Evropejca, ki takih reči ni vajen, ampak tudi za Vietnamce, ki čutijo v teh starodavnih pa vendar vedno novih navadah nekaj svoje zgodovine, nekaj, kar se skoraj ne da izraziti. Slavljenec se je veselil njihovega veselja, ki so ga izražali z vsem svojim gibanjem, smejanjem in čustljivim češčenjem. Tisti, ki so imeli aparate, so pridno pritiskali, da bodo imeli spomin na te starodavne šege in navade.

Po »procesiji« so se razdelili v skupine, kjer so se še naprej po svoje zabavali, plesali, peli in ploskali. Nekateri so celo zakurili ognje, da so si skuhalo kako posebno »rihto« po lastnem okusu. Šele proti ponoči so se umirili in odšli leč.

Sedaj je hrušča konec. In naš sedemdesetletnik premišluje: »Voščili so mi 80, 90, 100 let življenja. Seveda ima ljubi Bog svoje račune že narejene in pravi: Bodite pripravljeni! Jaz sem pripravljen na vse, če mi Bog da pamet in zdravje. Seveda moram misliti na naše ta mlade, da se tudi ti počasi vprežejo v voz in ga bodo vlekli naprej. Misijonarji imamo pač to nalogo, da pripravljamo pot domači duhovščini. Eno samo željo sem imel, ko sem se zahvaljeval in tudi ko sem molil: da bi ta mala družinica, ki šteje sedaj nekaj čez sto vietnamskih salezijancev, rasla v Bogu po don Boskovem sistemu in po njegovem duhu v čast Bogu in v prid dušam. Mi bomo počasi odpadali kot listje v jeseni, oni pa bodo rasli v božjo Cerkev. Molite, prosim, da bi bila božja rast v njih močna, da bodo mogli vztrajati vsem tajfunom in težavam navkljub!« (Po pripovedovanju očividca pripravil Anton Vodč SDB).

Wyżynski ni zadovoljen

Prišlo je v javnost, da je poljski kardinal Wyżynski, ki je bil v času zadnje sinode škofov v privatni avdienci pri papežu, izrazil svoje negotovanje, kako Vatikan izvaja svojo »vzhodno politiko«, tj. kako se pogaja s komunističnimi režimi vzhodnega bloka. Vatikan vse premo upošteva glasove krajevnih Cerkev. Varšavski nadškof zameri tudi tajniku za zunanje zadeve msgr. Casaroliju, da ko obiskuje Poljsko, skoro pušča ob strani poljske škofo ter ga le malo zanima njihovo stališče glede perečih problemov poljske Cerkev.

USPEHI KRŠČANSKIH DEMOKRATOV V NEMČIJI

Preteklo nedeljo so bile v Zah. Nemčiji deželne volitve na Bavarskem in Hesenskem. Na obeh so se polno uveljavili krščanski demokrati.

Na Bavarskem so krščanski demokrati, ki jih vodi znani politik Franz Josef Strauss, dosegli še večjo zmago kot pred štirimi leti. Od 56,4% so porasli na 61% pet let nazaj, kar je absolutno večino v deželni parlamentu. Njih politični tekmeči, ki jih vodi sedanji kancler v Bonnu Helmut Schmidt, pa so nazadovani od 38% na 33,3%. Straussov uspeh smatrajo politični opazovalci kot korak bliže njegovi kan-

Bralci pišejo

Knjiga o človeku-Bogu

V letih 1956-59 je izšla v Italiji knjiga o Kristusu in njegovi Cerkvi. Izšla je na izrecno besedo papeža Pija XII. Knjiga šteje 10 obsežnih zvezkov in je zdaj doživela že četrto izdajo.

To da misliti, da mora biti knjiga precej zanimiva. In to tudi v resnici je. Knjiga opisuje Jezusa, Marijo in apostole ter razne prizore pri širjenju Jezusovega nauka tako živo in tako pristno, da se zdi čitatelju, da je sam tam v sredi med njimi. Razne zgodbe sv. pisma so tukaj razširjene in dopolnjene in mnogo je takih, ki v sv. pismu niso omenjene. Kraji, skozi katere je hodil Jezus, so opisani kakor jih je mogoče opisati le tistemu, ki jih je osebno videl. Tu pa tam govorita v knjigi Jezus in Marija naravnost nan, ki živimo zdaj.

Vse to se bo zdelo komu neverjetno in bi zato rad vedel, kaj pravi k temu Cerkev. Po običajni poti ni dozdej Cerkev rekla nič in tudi v bodoče verjetno ne bo, ker je delo v verskem pogledu nenavadno.

Svetu pa je to delo potrebno prav zdaj. In to je papež razumel. Zato je to delo ne samo dovolil natiskati, ampak naravnost priporočil. Rekel je: »Dajte to delo natiskati; kdor ga bo bral, ga bo razumel.«

Malo besed, pa velika odločitev, polna odgovornosti. Ta odločitev je bila potrebna zaradi učenih ljudi. Preprostemu človeku zadostujejo Kristusove besede iz evangelija: Drevo se spozna po sadu, le dobro drevo rodi dober sad.

In to drevo že daje sad in sad je nadvse dober. Iz knjige veje nov, čist zrak, ki ne kvari pljuč, skoraj novo razodetje današnjemu človeku. V sedanjem izdanju novega in zametavanju starega v Cerkvi in zunaj nje je ta knjiga luč, ki kaže pravo pot.

Knjiga nosi naslov »Spev Človeka-Boga« (Il poema dell'Uomo-Dio). Spisala jo je dekle Marija Valtorta iz Viareggia v času druge svetovne vojne. Pisala jo je ležna na postelji, na katero je bila priklenjena vsled ohromljene hrbtenice. Izšla je v založbi M. Pisani, Isola del Liri, Italia.

In zdaj vprašanje: kar je meni znano, še noben slovenski verski list in tudi ne Katoliški glas ni tega za vero tako važnega dela omenil. Zakaj ne?

J. S.

Urednikom Katoliškega glasa je bilo to delo doslej v resnici neznano. Tisti, ki ga imajo in so ga prebrali, pa tudi niso ničesar o njem poročali.

Vaše pismo nas je napotilo, da smo se za to obširno delo o Kristusu pozanimali. Menimo, da drži, kar ste vi napisali. Zato tudi mi priporočamo ta Jezusov življenjepis, ki more približati Jezusovo osebnost tistemu, ki ga želi bolje spoznati. (Ured.)

★

Naš narodni ponos

Vesel sem bil, da ste se v 42. številki vašega lista dotaknili kočljivega vprašanja drugorodcev po naših slovenskih vaseh. Ta problem se mi zdi veliko bolj važen kot pa se spuščati v svetovno politiko, kajti ko Slovencev ne bo več na naših tleh, tudi slovenski tisk ne bo več izhajal.

Danes pa bi želel opozoriti na našo hlapčevsko ponašanje po javnih prostorih in trgovinah. Zakaj začnemo pogovor vedno v italijanščini, čeprav je zelo veliko verjetnosti, da zna naš sobesednik slovensko? Ne delamo to iz napačne sramežljivosti, nepravilne obzirnosti ali celo občutka manjvrednosti?

Poznam italijanske družine, ki živijo onstran meje v Novi Gorici. Vsi znajo dobro slovenski. Toda ko pridejo v našo Gorico, povesod, tudi po slovenskih trgovinah, govori jo italijanščino. Zakaj ne bi bili enako načelni tudi mi in povsod pokazali svoj slovenski obraz?

Dk.

Verski položaj v Zambiji

Zambija je dvakrat in pol večja kot Italija, ima pa samo štiri milijone ljudi. Ker je Zambija nad tisoč metrov visoka planota, je podnebje kar prijetno toplo. Prava vročina, ki sega do 50 stopinj, pa je v dolini reke Zambezi. V tej dolini, v misijonu Katondwe, sem jaz preživel 8 let, moj naslednik p. Tomažin pa šest. V tej dolini se človek tudi sreča z vsakovrstnimi zverinami (levi, sloni, leopardi, hijenami, krokodili, vodnimi konji) in z vsakovrstno golaznijo (kače, škorpioni, komarji, muhe tse-tse itd.).

Plemen je v Zambiji kar 72, vsako s svojim jezikom, vendar se na radiu dajejo programi le v osmih jezikih. Uradni jezik je angleščina, kakor je angleščina tudi šolski jezik.

Sreča Zambije so rudniki bakra, tretji najbogatejši na svetu. Dober del tega bogastva se uporablja človekoljubno. Saj so vse šole z vso oskrbo zastoj, zastoj so tudi vse bolnišnice.

Kar se tiče vere, je polovica prebivalstva še vedno animistična. Častijo duhove, še posebno duhove prednikov. Krščanstvo sprejemajo kot dopolnilo svoje starodavne vere in zato tudi krščanstvo tako hitro napreduje. V dobrih 70 letih je polovica ljudi bila krščenih. Verskih krščanskih ločin je več. Katoličanov je okoli en milijon, muslimanov pa le nekaj sto.

Cerkveno je Zambija razdeljena v de-

vet škofij. Jezuitom sta izročeni dve. Sedem že vodijo škofje domačini, čeprav je domačih duhovnikov le nekaj nad 50. Vsaka škofija ima svoje lastno malo semenišče. Semenišča so dobro obiskovana, vendar si večina maturantov izbira drug poklic. Navadno pa ostanejo dobri verniki, ki so res aktivni v verskem življenju, še posebno kot pevovodje. (Petje igra zelo važno vlogo v Afriki!) Zambija ima tudi skupno bogoslovje za vse škofije v naši nadškofiji (Lusaka).

Kaj bi se zgodilo, ko bi nenadoma izginali vse tuje misijonarje? Morda ne bi bilo tako strašno. Kako more p. Kokalj voditi župnijo, ki šteje 90.000 ljudi? Pomagata mu dva katehista, deset skupin res aktivne Katoliške akcije, zelo agilni župnijski svet in dva pevsko zbora. Pevski zbori tudi skladajo lastne maše in vsako leto je tekmovanje v novih skladbah.

Škofje domačini gradijo bodočnost prav na takih laičnih ustanovah. Tih upajo, da bo Vatikan dovolil posvetiti v duhovnike najboljše družinske očete, še posebno med katehisti, ki končno vršijo vse duhovniške dolžnosti razen maše in spovedovanja. Na njih je celotno poučevanje krščanskega nauka in oni vodijo celo vrsto nedeljskih božjih služb, ko ni duhovnika.

Radko Rudež S J

Za boljše oznanjevanje božje besede

V Rimu je sinoda škofov razpravljala zlasti o evangelizaciji v sedanjem svetu. Pri tem mi prihajajo na um razne priporočbe, ki jih slišim o oznanjevanju božje besede po naših cerkvah. Nekaj jih bom naštel:

1. Božjo besedo beremo v cerkvi zato, da bi jo verniki slišali in razumeli. Sedaj pa moramo, na žalost, velikokrat reči, da je ne razumemo. Krivi so pri tem bralci. Skoro povsod se je vpeljala navada, da razna berila med mašo berejo laiki, moški ali ženske. Toda dogaja se, da jih v cerkvi malokdo razume. Berejo pretiho ali berejo slabo. V prvih časih krščanstva so imeli poseben red lektorjev ali bralcev pri liturgiji. V ta namen so izbrali osebe, ki so znale jasno in glasno brati.

Tudi danes predvidevajo liturgična navodila, naj se za bralce v cerkvi izberejo osebe, ki znajo lepo in glasno brati. Ni vsak za to. Eni nimajo jasne izgovarjave, drugi nimajo dovolj glasu, tretji ne znajo uporabljati mikrofona. Ta se danes namreč rabi že v številnih cerkvah. In branje po mikrofону zahteva določeno vajo in znanje. Poleg tega so mikrofoni različni od cerkve do cerkve. Vedeti je treba, v kakšni razdalji od mikrofona moraš govoriti in kako glasno.

V neki cerkvi se mi je zgodilo, da je med mojim govorom prišel cerkovnik in mikrofón postavil nekoliko dalje od mojih ust. Opazil je namreč, da me v prejš-

njem položaju ni bilo razumeti. Prav je storil, da je mikrofón premaknil, saj človek govori, da ga ljudje razumejo. Toda kolikokrat se zgodi, da govornik govori in govori, prepričan, da ga vsi slišijo in razumejo, v resnici pa v cerkvi samo čakajo, da konča, ker nihče ne ujame njegove besedi! Je pač govor po mikrofónu umetnost, ki bi se je moral vsakdo naučiti, kdor po mikrofónu govori.

2. Drugi vzrok za slabo oznanjevanje božje besede so pa mikrofoni sami. Tako vedno v Gorici ljudje na račun mikrofonov marsikaj povedati. Nekje pravijo, da v zadnji polovici cerkve ni prav nič razumeti ne mašnika pred oltarjem ne bralcev pred mikrofoni. »Rajši molim rožni venec, saj tako nič ne ujamem, kar govorijo,« mi je priznala neka oseba.

V neki drugi cerkvi vsi, ki so na koru, mašnika prav nič ne razumejo. Pravijo, da ga ni slišati. V neki tretji cerkvi so določeni kraji, kjer se sliši in razume, drugi pa, kjer se bolj slabo sliši in razume.

Mikrofoni imajo tudi svoj del krivde, da je danes poslušanje božje besede v naših cerkvah bolj klavrno kot v preteklosti. Menim, da je zaradi tega potrebno, da župniki pregledajo mikrofonske naprave v svojih cerkvah, da se naučijo sami in da naučijo druge, kako je treba te naprave v njih cerkvah uporabljati.

K. H.

V spomin župniku Alojziju Košmerlju

Ko sem se vrnil izpod Sv. Višarj s počitnic v Rim, sem prejel obvestilo o njegovi smrti. Iskal sem po spominu čas, ko sem z roba šempetrške župnije v Ljubljani hodil v župnijsko pisarno po mohorjevke in po drugih poslih ter sem poslušal pokojnikove govore in šmarnice v župnijski cerkvi. Poznal sem ga kot gospodarka že iz stolnice, kasneje sem ga spoznal tudi kot vnetega dušnega pastirja. Bil je vedno vesel, šegav, zavzet za dobro, vedno pripravljen odpuščati, vedno priskočiti na pomoč. V verskih vprašanjih pa trden in nepopustljiv kakor skala.

Val rdečega nasilja naju je našel skupaj pri poudarjanju naukov katoliške Cerkve in reševanju slovenskih ljudi. Bitko sva izgubila; izgubila pred svetom, pred Bogom gotovo ne.

Razmere so naju vrgle v svet. Najprej v taborišča, nato v iskanje dela za obrnitev življenja sebi in svojim. Takrat sva se zopet našla. Jaz sem bil visoko v hribih nad Meranom kot delavec na graščini, on pomočnik v cistercijanski župniji v mestu. Ob nedeljah sva se dobila. Na skupnih poteh sredi cvetočih nasadov sva govorila o življenju, o veri, o Cerkvi, o delu, o bodočnosti, oba zaskrbljena, on za svoje v župniji, jaz za svojo družino.

Potem je prišla 25-letnica njegovega mašništva. Govoril sem mu slovensko in nemško, ker smo bili v južnotirolskem župnišču in izročil njemu in drugemu biseromašniku Slovincu p. Jožetu Vračku prvi slovenski šopek po vojni, ki so mi ga pripravile južnotirolske roke. Popoldne so mu priredili akademijo, kjer so tirolski otroci rajali in deklamirali ob spremljavi slovenskih motivov, ki jih je igral na klavir pok. prof. Lojze Dolinar, ki je tudi dekleta naučil v nemščini peti slovenske pesmi. Župnik Košmerlj — po naravi zelo čustven — je bil tako ganjen, da so mu polzele po licu solze, ko se je zahvaljeval.

Potem je prišlo slovo. Hodila sva po samostanskem vrtu za cistercijansko župnijo v Meranu. Bil je lep, sončen dan. Razumel je mojo odločitev, da ostanem v Evropi in počakam družino, in ni vztrajal, naj grem z njim v Argentino. Še enkrat sva dolgo govorila o vsem, o našem položaju, o Cerkvi, o domovini, o naših dragih. Nato se je nenadoma ustavil, me prijel za ramo in dejal: »Roman, ti nimaš ure; glej, jaz imam dve; vzemi, prosim, to mojo ročno uro,« in mi jo je ves zadovoljen vtaknil v žep.

Ta njegova ura tudi danes tiktaka na moji pisalni mizi in me spominja nanj. Potem sva si dopisovala. Treba se je bilo boriti z življenjem. Razna obdobja sva molčala. Sele ko sva prebrodila težave, sva se zopet lotila pisanja in z veseljem optimizmom ugotavljala, kaj nama je uspelo in kaj ne.

Pokojni župnik Košmerlj je v Argentini spet ves zaživel. Deloval je kot predavatelj, govornik in pisec verskih člankov v slovensko časopisje, obiskoval je slovenske družine, bil kaplan šolskih bratov 24 let, vse do smrti.

Mene je življenje zaneslo v Rim, kamor je prišla tudi moja družina; poslej sem mu pisal tudi o njej, zato so bila moja pisma še daljša. Vedno je takoj iskreno in obširno odgovarjal in se zanimal za vsakega izmed nas. Tako so minevala leta. Sedaj sem prejel njegovo poslednje pismo. Mislim, da ne bom nikoli znal pisati o njem tako, kot se sam razodeva v tem svojem poslednjem pisanju z dne 23. maja 1974. Zato bi rad navedel nekaj od-

stavkov iz njega, njemu v spomin in pohvalo.

Moja apostolat se je zadnje čase skrčil le na zavod, v katerem živim in delam že 24 let. V začetku oktobra lani sem namreč doživel nesrečo, da sem na vožnji v glavno mesto v avtobusu padel v težko nezavest, iz katere so me šele v bolnišnici prebudili. Od tedaj se ne upam več voziti z avtobusi. Grem le še na kak duhovniški sestanek, kamor me pa naši dobri slovenski gosposde z avtom peljejo tja in nazaj. Obiske naših družin sem opustil, saj imajo polno priložnosti za sestanke in zabave in tudi mlajše naše duhovnike na razpolago. Tudi v »Duhovno življenje« sem nehal pisati, saj sem res že star in mi je nekdo že pred časom oponesel, da bi že lahko nehal s temi pridigami. Molim, berem in ponavljam stare in vedno nove verske razprave ter vršim službo hišnega duhovnika, ki me ne obremenjuje preveč. Ob nedeljah in praznikih pa mašujem in pridigam vernikom, ki prihajajo v našo lepo kapelo.

V naši Argentini smo zaenkrat pod novim Peronovim režimom, ki ni nasilen, a ne pride iz svojih težav, ki so posledica prejšnjega in še sedanjega ljubimkanja z levico. Ni v deželi pravega miru, atentati,

umori, ugrabitve so na dnevnem redu. Bog nas varuj kakšnih hujših zmešnjav!

Naš protikomunistični rod se pa tukaj kar dobro drži. To nedeljo 26. maja bo blagoslovljena naša lepa osrednja cerkev Marije Pomagaj. Vse je med nami organizirano, obilen naš verski in svetni tisk in lepo je poskrbljeno za versko in kulturno življenje. Bog naj po Mariji tudi v bodoče podpira in blagoslovlja ta zdrava prizadevanja!

Za sklep se ti še enkrat zahvalim za tako obširno in poučno pismo in ti zagotavljam svojo molitveno pomoč zate in za tvojo družino ter vas vse iskreno pozdravljam. Vaš stari župnik Lojze Košmerlj.

Njegova bolezen je bila neozdravljiva. Po svojem poslednjem obračunu z Bogom, se je vdano in zaupno pogovarjal z Njim, kateremu je vse življenje služil: »Jezus, Ti veš, verujem v Te, upam v Te, rad Te imam.« Takega je Bog dne 27. julija letos poklical k sebi.

Ob zaključku teh njemu posvečenih spominskih vrstic, imam dve iskreni želji: Bog nam daj mnogo takih duhovnikov; posebej pa: Gospod, dovoli, da bom tudi jaz znal tako pripravljen umreti!

Roman Rus, Rim

Ob 10-letnici Slomškovega doma

Zivimo v času velikih prenosov. Marsikaj odмира. Marsikaj nastaja na novo. Staro izgublja svoje določene oblike. Novo jih ni še dokončno dobilo. Marsikaj bo za vedno odmrlo. Marsikaj bo na novo vzkliklo.

Eni so zaradi tega zaskrbljeni, drugi polni podjetnega navdušenja. Starejši se težko vživljajo v spremembe, pa tudi mlajšim ni lahko. Nepočakani so. Komaj čakajo, da bi se vse spremenilo in da bi zemlja dobila novo obličje.

Ni čudno torej, da v zadnjih letih beležimo močno nazadovanje, propadanje verskega, narodnega in družinskega čutenja. Tudi navezanost na svoj jezik, na kulturo, zgodovino, značilnosti naroda močno nazaduje.

Marsikomu je ta položaj vir velikih skrbi in hoče ta tek navzdol zajeziti, kakor pač more. Iz te potrebe nastajajo pri nas kulturni domovi, ki imajo prav namen zbirati naše ljudi, predvsem mladino, in jim nuditi to, kar jim ne more dati današnja potrošniška družba.

DESET LET DOMA

Eno takih žarišč na podeželju je Slomškov dom v Bazovici, ki slavi letos deseto leto svojega delovanja. Ob skromnih sredstvih in z neomajno vero v to, kar nam je posredoval svetniški škof A. M. Slomšek, ohranjamo zaupanje in ljubezen do naroda.

11. oktobra je bila v Slomškovem domu skromna in intimna proslava, katere se je udeležilo lepo število vaščanov in dobrotnikov doma.

Proslavo so odprli z razstavo slik narodnih noš kostumerke Marije Vidau od Slovenskega gledališča v Trstu, nakar je ansambel Slomšek, pod vodstvom Lore-dane Coccani, izvedel tri skladbe. Tudi otroški zbor se je ljubko predstavil s tremi pesmimi. Mladi harmonikarji so nato posamezno ali v duetih pokazali, kaj so se naučili in glasbeni šoli. Nazadnje ni smel manjkati tudi ansambel Kondor s tremi

poskočnimi, ki je tudi pomagal pri nadaljevanju družabnega večera (naj omenim tu, da bo Kondor v novembru priredil glasbeni večer).

Vmes pa je bil prikaz diapozitivov z letošnjega glasbenega tedna na Pohorju in pa izleta-romanja (župnijskega, svetoletnega) v Assisi, Bologno in Rim, za katere je poskrbel domači župnik msgr. M. Živic.

Isti je imel priložnostni govor, v katerem je nanizal rast, padec in ponovni dvig delovanja Slomškovega doma, to je skupnega doma, kjer raste človek v boljšega člana naše družbe, v človeka, ki gradi mostove do sočloveka, ki gradi stopnice v višji svet, v svet skupnega Očeta, v svet trajne sreče.

Poudaril je, da namen skromne proslave ob desetletnici ni opevati uspehov ali hvaliti osebe, temveč preveriti namen, ki si ga je postavila župnija, ko je zgradila skupni dom. S tem, da je izbrala velikega rodoljuba in svetniškega škofa za vzornika in zavetnika, si je določila osebnost in delovanje škofa Slomška za vzor. Se vedno je aktualno življenjsko geslo Slomška: Sveta vera bodi vam luč, materin jezik pa ključ do edine prave narodne omike. Nanizal je zatem posledice velike krize ali nereda, v katerega je zašel naš človek in nakazal smernice in pot, po kateri bomo našli in izboljšali tok našega duhovnega in kulturnega življenja in brez katerih se zaman trudimo za izboljšanje gospodarskih in socialnih prilik. Nato je izrekel toplo zahvalo vsem, ki so delali in še delajo ter velikodušno podpirajo dom in njegovo delovanje. Polagal jim je na srce, naj še stojijo ob strani ter gmotno in duhovno podpirajo rast in dela mladine. Ziva narodna zavest in vseh slovenskih ljudi, slovenska prosvetna delavnost v vsaki vasici, to nam je porok, da bo naš svet ostal trajno naš.

Po proslavi so se sodelavci in udeleženci zaustavili še dolgo ob dobri kapljici in odličnih slaščicah v domu ter prijetno preživeli večer.

izdal.«

Langoš si je prižgal cigareto, da je Metelka vsaj za nekaj hipov videl, kje je, ko je šibka svetloba vžigalice rahlo osvetlila črne stene v celici.

»Kaj govoriš? Kaj govoriš? Jaz ničesar ne vem.«

»Zdaj ničesar ne veš, snoči pa si bil tako moder, da si vse vedel. Sicer pa bolje zate, da ničesar ne veš, mater ti pijano. Ničvrednež si, ki si niti ne zaslužiš, da bi človek pljunil nate,« je rekel Langoš jezno in potem je pljunil proti njemu.

»Vse me boli. Ali smo se pretepali?«

»Pretepali že, pretepali, tepen pa si bil samo ti. Da bi te le ubili, izdajalca. Bi vsaj jaz imel mir, tako pa si tudi mene spravil v luknjo.«

»Daj mi tobaka, da si tudi jaz zvijem cigareto!«

»Ne dam.«

»Ne bodi sebičen!«

»Meni praviš?!« se je zasmel Langoš. »Kaj pa si ti snoči z menoj počenjal? Niti požirka žganja mi nisi privoščil. Vse si sam polokal. Zato te je Bog tudi pošteno kaznoval.«

»Ali ti nisem dal steklenice, da se napiješ?«

»Potem, ko je bila prazna, slepar! Po glavi bi te moral mahnuti z njo, da bi si za vse večne čase zapomnil.«

»Kot Boga te prosim, daj mi tobaka.«

»Ne dam in če pri priči pogineš.«

Metelka je nekaj časa užaljeno molčal. Obrnjen proti Langošu je gledal tlečo cigareto, ki je v temi vsakokrat, kadar je Langoš potegnil iz nje, močnejše zatlela, in vohal dim, ki mu je dražil nosnice. Ta hip si je tako strašno želel kajenja, da bi za cigareto dal tudi suknjič.

»Pusti, da vsaj enkrat potegnem iz cigarete,« je poskusil znova.

»Ne pustim ti. Ne tebi,« ga je zavrnil. Čez čas je le zmagala njegova dobrostrčnost, ker je rekel: »Če me ne boš vznemirjal, ti dam ogorek.«

»Pri svoji časti prisegam, da nikdar več ne bom pil,« je rekel, ko mu je Langoš dal ogorek.

»Ti pa tvoja čast! Vsak ve, da tvoje prisege niso vredne niti počenega groša. Prav dobro se še spominjam, kakšne prisege si dajal svoji ženi dan po poroki in

tržaške novice

Pesnik Ludvik Zorzut v Trstu

Na tretjem letošnjem večeru Društva slovenskih izobražencev v Trstu v ponedeljek 28. oktobra je bil gost pesnik Ludvik Zorzut. O njem in o njegovem delu je govoril časninar Saša Martelanc. Nato jebral njegove pesmi prof. Jože Peterlin, nakar je pesnik sam recitiral svoje pesmi in podal tudi razlago o njih. Večer je bil zelo prijeten in domač. Pesnik je potem odgovarjal na razna vprašanja, med drugim o svojih profesorjih v Gorici, o srečanju s Simonom Gregorčičem in Alojziju Gradnikom. Večera so se udeležili njegovi prijatelji in znanci. Med drugimi so bili prisotni tudi pisatelj Rebula, goriska pesnica Ljubka Šorlijeva, dr. Štoka in drugi.

Ker je prihodnji ponedeljek državni praznik, bo naslednji večer DSI v ponedeljek 11. novembra 1974.

Srečanje delegacij treh narodnih manjšin

V petek 25. oktobra sta bili v Trstu delegacija italijanske in madžarske narodne skupnosti, ki živita v Sloveniji. To je bil obisk Slovenski kulturno gospodarski zvezi, ki je goste sprejela s svojo delegacijo.

Na skupnem srečanju je najprej prisotne pozdravil predsednik SKGZ Boris Race, ki je nato orisal položaj slovenske narodne manjšine v Italiji. Za njim je spregovoril vodja madžarske delegacije Hajos Ferenc, ki je prikazal stanje madžarske manjšine v republiki Sloveniji. Kot zadnji je o Italijanih v Sloveniji govoril vodja italijanske delegacije prof. Leo Fusilli.

Sledila je živahna razprava, v katero so posegli številni prisotni. Ob koncu srečanja, na katerih je prišlo do zanimivih ugotovitev, tako tudi, da uživata madžarska in italijanska manjšina večje pravice od zamejskih Slovencev, so objavili skupno izjavo. V njej predstavniki treh manjšin ugotavljajo med drugim, da more manjšina vršiti važno vlogo pri sodelovanju med sosednjima državama, le če sama uživa pravice, ki ji gredo.

Otvoritveni koncertni večer

V petek 25. oktobra je bil v Kulturnem domu v Trstu prvi koncert letošnje abonmajske koncertne sezone Glasbene matice. Kot že druga leta se je tudi tokrat na otvoritvenem koncertu predstavil orkester Glasbene matice pod vodstvom svojega dirigenta Oskarja Kjundra. Kot solist je nastopil pozavnist Branimir Slokar, mladi slovenski umetnik, ki je član simfoničnega orkestra v Bernu. Na sporedu so bila dela Ipavca, Händla, Albrechtsbergerja in Mozarta. Orkester Glasbene matice je pokazal zavirljivo umetniško višino, ki je zadovoljila vsakega poslušavca. Tudi Branimir Slokar je dokazal, da popolnoma obvlada instrument in da je upravičeno poznan med ljubitelji glasbene umetnosti.

Voščilo

Cerkevni pevski zbor iz Rojana se pridružuje veselju dr. Tanje in dr. Humberta Mamola ob rojstvu hčerke Marije ter ji ma iskreno čestita.

Nagrade najpridnejšim slovenskim dijakom

Upravni odbor Hranilnice in posojilnice na Opčinah se ob Svetovnem dnevu var-

čevanja 31. 10. 74 hvaležno spominja vseh članov in ostalih vlagateljev in se jim zahvaljuje za izkazano zaupanje. Zaveda se namreč, da brez njihovega varčevanja tudi Hranilnica in posojilnica ne bi dosegla tako vidnega uspeha in raznaha.

Kot skromen znak za oddolžitev slehernemu vlagatelju je odbor sklenil pokloniti ob letošnjem svetovnem dnevu varčevanja osem hranilnih knjižic najpridnejšim dijakom in učencem v šolskem letu 1973/74. Nagrajenci so naslednji:

Lir 50.000 Kapič Saudam, znanstveni licej »F. Prešeren«; lir 50.000 Mesesnel Erika, klasični licej »F. Prešeren«; lir 50.000 Pieri Silvana, trgovski tehnični zavod »Z. Zois«; lir 50.000 Besednjak Marija, učiteljski »A. M. Slomšek«; lir 30.000 Stor Mira, srednja šola »S. Kosovele«, Opčine; lir 20.000 Černuta Julijana, slovenska osnovna šola, Opčine; lir 30.000 Saviano Giacomo, srednja šola z ital. učnim jezikom na Opčinah »Muzio de Tommasini«; lir 20.000 učenec osnovne šole na Opčinah z ital. učnim jezikom.

Vabilo Tržičanom

Zveza slov. kat. prosvete v Gorici je objavila vabilo za obisk slovenskih grobov v Gonarsu v nedeljo 3. novembra ob 14.30. Skoro čudno se nam zdi, da podobnega vabila ni izdala nobena naša skupnost na Tržaškem. Kakor slišimo, Goričani že več let skupno obiskujejo grobove med 460 naših rojakov, ki so tam umrli med drugo svetovno vojno. Ker je sedaj to največje naše pokopališče v tujini zelo pietetno urejeno in spremenjeno v pravo spominsko grobnico, je zelo primerno, da po tridesetih letih v večjem številu obiskujemo ta kraj naših pokojnih.

Pot do Gonarsa je dolga okrog 50 km. Najlažji dohod je iz kraja San Giorgio di Nogaro. Tu se z avtoceste zavije ostro v levo v smeri Gonarsa; pokopališča ni težko najti, saj izletnikom in romarjem pomagajo celo obcestni napis v slovenskem in hrvaškem jeziku.

Goričani bodo torej imeli ob 14.30 pri spominski grobnici svoj krajši program. Tržičani se jim ob tej uri pridružimo in tako skupno počastimo spomin tolikih naših mrtvih sredi Furlanije. Lepo bi bilo, da bi s pokopališča vsi odšli v lepo novo farno cerkev in tam molili za vse mrtve iz zadnje vojne. M. Z.

Grški verski nestrpneži

Carigrajski patriarh Demetrij je ostro obsodil ravnanje nekaterih pravoslavnihi duhovnikov in vernikov, kateri so v času turškega izkrcanja na Cipru oskrunili več turških mošej na egejskih otokih, ki so pod grško oblastjo. Tako so ti grški verski nestrpneži pod vodstvom nekega duhovnika vrgli na otoku Rodosu polumec s strehe mošeje, potem pa v mošeji zapeli zahvalno pesem. Patriarh je zahteval trdo kazen za tega duhovnika.

Stavka na teološki fakulteti

V Innsbrucku so stavkali slušatelji na teološki fakulteti, ker so hoteli s tem protestirati proti ravnanju škofijskih oblasti, ki so bogoslovnemu prof. Schuppu odvzele pravico poučevanja. Prof. Schupp je kot profesor dogmatike učil stvari, ki so v opreki z uradnim naukom Cerkve.

Tako pa niti leto dni ni zdržala pri tebi. S pijančevanjem si tako dolgo teptal nje-no srce, dokler nisi iztisnil iz njega zadnje trohice ljubezni.«

Langoševe besede so Metelko zadele v živo. V življenju ga ni nič bolj bolelo kot Mariškina izguba, zlasti ker je vedel, da je samo on kriv nesreče in se je svoje krivde zavedal. Posebno hudo je bilo prva leta, ko jo je večkrat srečal na ulici. Pod roko z drugim mu Mariška niti pogleda ni privoščila. Ob takih priložnostih je mislil, da bo od ljubosumnosti znorel. Sel je v gostilno, se napil in si potem v pijanosti izkričal boleče srce.

»In kakšno brivnico si imel! Na Glavnem trgu, na najbolj prometnem kraju. General in univerzitetni profesorji so se brili pri tebi. In kje je zdaj tista brivnica z generali in univerzitetnimi profesorji? Po večno suhem grlu si jo pogljal!«

»Molči, prosim te, molči!« je rekel Metelka boleče. »Brivnice nisem pogljal po grlu. Samo zaradi svojih pomočnikov sem propadel, ker so me okradli.«

(Drugič naprej)

FRANK BUKVIC

Jetniški brivec

2

Metelka Langoša niti enkrat ni ustavil. Tiščal je glavo v roke in ga poslušal. In tudi potem, ko je Langoš je molčal in si v temi zvijal cigareto, ni takoj spregovoril, temveč še vedno skušal dognati, kaj je snoči zagrešil. Nekaj se mu je sicer svetlikalo; zdelo se mu je, da se je pričkal in suval s stražarji, prepričan pa le ni bil. Kaj jim je rekel, da so ga pretepli? Prav pošteno so ga morali nabunkati, sicer ga ne bi bolelo vse telo. Ampak zakaj so zaprli Langoša? Langoš uživa med stražarji ugled kot noben drug jetnik. In Langoš tudi pijan ni bil tako, da ne bi vedel zase.

»Mater ti tatinsko, ali ti je bilo treba povedati policiji, da sem jaz prinesel žganje v taborišče? Jezik bi ti bilo treba odrezati za to. Še dobro, da ti nisem zaupal, kateri stražar mi je dovolil vtihotapati žganje v taborišče, sicer bi tudi njega

Koncertna sezona Glasbene matice tudi v Gorici

V letošnji glasbeni sezoni bo tudi Gorica imela svoj koncertni abonma. Pobuda za to je prišla od tržaške Glasbene matice, ki prireja že več let koncerte v tržaškem Kulturnem domu. V Gorici bosta pri organizaciji sodelovali še Zveza slovenske katoliške prosvete in Slovenska prosvetna zveza.

Na tiskovni konferenci, ki je bila v petek 25. oktobra, je predstavnik Glasbene matice v Gorici prof. Ivan Mignozzi predstavil program goriškega abonmaja in utemeljil potrebo po tej pobudi. Od novembra do aprila se bo izvršilo pet koncertov, od katerih sta dva vokalna, dva instrumentalna in eden vokalno instrumentalen.

Predstavniki obeh zvez so se ravnatelj Glasbene matice v Trstu dr. Gojmiru Demšarju zahvalili za pobudo in izrazili željo, da bi ta skupna akcija vzbudila zanimanje pri čim večjem številu goriških ljubiteljev glasbe in petja.

Otvoritveni koncert bo 14. novembra ob 20.30 v gledališču »Verdi«. Nastopila bosta Komorni zbor mariborske opere in Mladinski zbor iz Maribora. Dirigent bo Anton Nanut.

15. decembra ob 16.30 bo v palači Attems nastopil oktet »Gallus« iz Ljubljane. V isti palači bo 19. februarja 1975 ob 20.30 recital violinista Gorjana Košuta ob spremljavi pianista Erminija Ambrozeta. V Katoliškem domu bo na sporedu 17. marca 1975 ob 20.30 nastop orkestra Glasbene matice iz Trsta pod vodstvom O. Kjudra, 17. aprila pa se bo predstavil ob 20.30 na goriškem gradu akademski pevski zbor »Tone Tomšič« iz Ljubljane. Dirigent Marko Munih.

Cena abonmaja bo 4.000, za dijake 2.000, za posamezne prireditve pa 1.000 lir.

Občni zbor SKAD-a

Slovensko akademsko društvo (SKAD) je imelo v soboto 26. oktobra v mali dvorani Katoliškega doma svoj redni občni zbor, ki ga je vodila dosedanja predsednica dr. Marilka Koršič. Udeležba na občnem zboru je bila prav lepa. Bilo je tudi več gostov.

Po poročilih odbornikov so sledile volitve novega odbora. Vanj so prišli: Marilka Koršič-Cotar, Verena Koršič, Karlo Mučič, Harjet Dornik, Lučana Budal, Metka Klanjšček in Bernarda Radetič.

Dva koncerta komornega zboru iz Celja

Moški komorni zbor iz Celja, ki ga je dolga vrsto let vodil Egon Kunej, sedaj pa ga dirigira Ciril Vertačnik in šteje 33 pevecev, je letos 17. aprila v Narodnem domu v Celju obhajal 25-letnico svojega de-

lovanja. V tem času je imel kar 652 nastopov. Nastopal ni le v domovini, temveč tudi po svetu: v Italiji, Avstriji, na Madžarskem, v Nemčiji, Angliji, Belgiji, Nizozemski. V Gorici je že nekajkrat nastopil na tekmovalju »Seghizzi« in si osvojil nagrade.

Priljubljenosti dnevi je dosegel na tekmovalju slovenskih pevskih zborov v mariboru — udeležil se ga je tudi goriški moški zbor »M. Filej« — največ točk, prve dni oktobra pa je zastopal slovenske zборе na festivalu v Zadru.

Preteklo nedeljo 27. oktobra je priredil dva koncerta na Goriškem: popoldne v Attemsovi palači v Gorici in zvečer v Kulturnem domu v Sovodnjah. Obakrat je nastopil pri polni dvorani in zapel devetnajst pesmi slovenskih in jugoslovanskih skladateljev.

Gostovanje PD »Štandrež« na Koroškem

Lep jesenski dan je spremljal štandreške igralce, ko so v nedeljo 27. oktobra nastopili z Molièrovo igro »Zdravnik po sili« v Selah na Koroškem.

Gostovanja članov prosvetnega društva »Štandrež« v Selah so postala že kar stalna, saj so v zadnjih letih uprizorili v tej lepi gorski vasici že vrsto iger. Poleg »Zdravnika po sili« so že odigrali Gogoljevo »Ženitev«, Manzarijevo »Mrtvi ne plačujejo davkov« in Faouezovo »Ambrosio krade čas«. Kot ob prejšnjih nastopih je tudi tokrat lepo presenetilo štandreško mladino prijetno počutje in topel sprejem, ki so ga bili deležni med koroškimi prijatelji.

Ob zaključku predstave je v govoru g. Ivan Matko poudaril važno vlogo medsebojnega spoznavanja in kulturne izmenjave. Želel je, da bi podobna srečanja bila še pogostejša bodisi na Koroškem kot na Goriškem.

Iz prisrčnih besed predstavnika Selanov smo imeli vtis, da je štandreška mladina dosegla svoj cilj in namen, da je z igro zadovoljila številno občinstvo in prispevala k medsebojni kulturni bogatitvi.

V imenu štandreških igralcev se je zahvalil dr. Damijan Paulin in izrazil pripravljenost za nadaljnje sodelovanje.

Denarne globe za versko dejavnost

V Sovjetski zvezi so v zadnjih desetih letih kaznovali z denarnimi globami nad 600 protestantskih duhovnikov. Tako poroča protestantski list »Luce na Vzhodu«. V večini primerov so bili duhovniki kaznovani zato, ker so poučevali otroke verouk ob nedeljah ter vršili bogoslužje v hišah ali na prostem v zakritih krajih.

voda Leopardov in Gorskih levov iz Rupe, Peči in Gabrij prikazali nekaj prav posrečenih šaljevih prizorov. Posebno je vsem ugajal »boks«, ki je zaključil spored. Ob koncu je bilo tudi poskrbljeno za najbolj lačne in žejne.

Za to priložnost so SGS izdali jubilejno številko »Planike«, ki v njej dajejo občasno o svojem desetletnem življenju. V prihodnji številki našega lista bomo iz te »Planike« povzeli nekaj podatkov in ugotovitev, da se z njimi seznaniti tudi širša javnost.

★ ZA KMETOVALCE ★

Deželni ukrepi v korist kmetijstva. Uradni list dežele Furlanije-Juljske krajine je objavil sklep predsednika deželnega odbora Comellija, ki zadeva prispevke v korist kmetijstva zaradi škode, ki je prizadela kmetijstvo v letu dni od septembra 1973 do septembra 1974 zaradi toče, zmrzali, povodnji ipd.

Sklep obsega seznam samih vremenskih pojavov, oziroma datumov in tudi seznam krajev, ki pridejo v poštev za prispevke. Med slovenskimi občinami je najprej na seznamu Repen (občina Repentabor) zaradi zmrzali 12. in 13. aprila 1974.

V goriški pokrajini pridejo v poštev zmrzali in toča v dneh 17., 18. in 19. aprila ter 8. in 27. avgusta 1974 v krajih Medea, Dolenje, Fojan in San Pier d'Isonzo.

Zadevne prošnje za prispevke morajo prizadeti kmetje vložiti na inšpektoratih za kmetijstvo do 30. novembra 1974.

ZVEZA SLOVENSKE KATOLISKE PROSVETE V GORICI bo tudi letos priredila tradicionalno revijo pevskih zborov

CECILIJANKO

Prireditev bo v Katoliškem domu in bo potekala v dveh delih:

- v soboto 9. novembra ob 21. uri;
- v nedeljo 10. novembra ob 16. uri.

Nastopilo bo večje število pevskih zborov iz vse naše dežele.

DAROVI

Za Katoliški glas: Helena Furlan ob smrti brata Edvarda 5.000 lir.

Ob rojstvu sina daruje A. K. po 20.000 lir za Katoliški dom, slovensko župnijo v Gorici, za Alojzijevišče in Zavod sv. Družine.

Za moški zbor »M. Filej«: Jože Perin 10.000 lir.

V spomin pok. Ivana Perat daruje K. A. iz Gorice za Zavod sv. Družine 5.000 lir.

Za lačne po svetu: N. N., Rupa, 5.000 lir.

Namesto cvetja na grob Karla Butkoviča daruje nečak Peter Tomšič po 10.000 lir za Katoliški glas in za Alojzijevišče.

V spomin pok. Jakoba Zaklja daruje Janez Grum, ZDA, za Zavod sv. Družine v Gorici 20 USA dolarjev.

Iz dohodkov srečolova, ki je bil za letošnje misijonsko nedeljo v Zavodu sv. Družine v Gorici, je bilo določenih po 25.000 lir za misijonarja Jožeta Cukaleta v Indiji, Lovrota Tomažina v Zambiji, Silva Česnika na Madagaskarju in za lačne po svetu (Bolgarija).

Ob godu sina Karleta in v njegov spomin daruje mama Ivanka za skavte iz Skednja in Kolonovca 10.000 lir.

Za list »Pastirček«: prijatelj »Pastirčka« iz Rupe 10.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: Terezija B. ob poroki vnukinje Franke 10.000; Ernesta Rudež 5.000 lir.

Za cerkev v Ricmanjih: družina Vatovec, Ricmanje, 20.000; družina Lovrečič, Domjo, 20.000; družina Zuljan, Ricmanje 45, 1.000; družina Vouk, Log, 5.000; družina Furlan, Log, 10.000; družina Sancin, Ricmanje, 5.000; botri ob krstu Ileana Gobbo, Ricmanje, 5.000; Roženka Dobriča, Log, 5.000 lir.

Za cerkveni pevski zbor v Ricmanjih: družina Lovrečič, Domjo, 10.000; družina Vouk, Log, 5.000 lir.

Za Baragov dom v Ricmanjih: družina dr. Zlobec-Vouk 30.000; Vera Turk namesto cvetja na grob pok. Marije Glavine 5.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: Brišček Ana od romanja 8.000; Brišček Franciška 5.000; družina Vidali 3.000; družina Sosič 3.000; družina Maver 10.000; družina Lupinc 10.000; družina Bonazza 5.000; Guštin Marija 2.000; Malalan Marija 7.000; Harvey Coleman v spomin Natalije Hollstein 33.000; od romanja: Marija in Pepi Milič 5.000; Sossi Viktorija 2.500; Malalan Marija 2.500; Skerlavaj Terezija 2.500; Skerlavaj Lojzka 2.000; Daneu Anica in Justina namesto cvetja na grob pok. Sosič Ivane 3.000 lir.

Za cerkvico na Ferlagah: Piščanc Olga 5.000; Viktorija in Andrej Maver 10.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

ŠPORT

Iz delovanja »Olympije«

Olympia stopa v novo športno sezono z velikimi načrti in bogatim programom. Glede odbojarske sekcije je bilo že določeno, da se bo udeležila kar pet odbojarskih prvenstev, ki jih organizirata pokrajinska in deželna odbojarska federacija. Tri od teh prvenstev so za mlajše, ostali dve pa za starejše igralce Olympije.

Prve dni oktobra se je začelo prvenstvo mladincev (Juniores). Olympia nastopa s precej močno ekipo, vendar ni favorit končne zmage, katera bo skoraj gotovo prišla v roke ekipi Torriana iz Gradiške. Proti tej ekipi je namreč Olympia klonila v prvi tekmi prvenstva z rezultatom 3:0. Naslednjo soboto je na domačih tleh premagala ekipo Libertas iz Gorice z rezultatom 3:2. Nato je prejšnjo soboto odigrala tekmo proti Fulgor tudi iz Gorice in ga premagala s čistim 3:0, kljub temu, da sta pri Olympiji manjkala dva dobra igralca. Tako je po prvih treh tekmah na drugem mestu lestvice.

V drugi polovici novembra se bo začelo prvenstvo naraščajnikov. V tem prvenstvu bodo poleg Olympije nastopala še tri druga društva.

★

LJUBLJANSKA TV

Spored od 3. do 9. novembra 1974

Nedelja: 9.25 Svet v vojni. 10.15 Otroška matineja. 12.00 Nedeljsko popoldne. 16.50 Košarka Partizan: C. zvezda. 18.20 Vidocq. 20.00 Človek in pol. 21.00 Glasinac - reportaža. 21.35 Športni pregled.

Ponedeljek: 17.15 Revija pevskih zborov v Zagorju. 18.10 Ansambel Modre kitare. 20.05 »Ulica treh rodov«, drama. 21.25 Kulturne diagonale. 21.55 »Maroko«, film.

Torek: 17.40 V gozdu. 18.10 Življenje v gibanju. 21.05 »Mračni Jude«, nad.

Sreda: 17.20 Zgodba o deklici Margareti. 18.05 Iskanje sodobnega gledališča. 18.40 Mladi za mlade. 20.05 Film tedna.

Četrtek: 17.30 Bratovščina Sinjega galeba. 18.20 Svet v vojni. 20.05 »Rdeče vino«, nadalj. 21.35 Četrtekovi razgledi. 22.05 Klavirski koncert.

Petek: 17.20 Veseli tobogan: Slovenske Konjice. 18.05 Revija folklorne. 18.50 Dosežki svetovne znanosti. 20.10 »Ta prisrčna dobrot«, film.

Sobota: 13.25 Nogomet Radnički (K): Velež. 15.15 Rokomet Borac (B. Luka): Partizan (Bjelovar). 17.35 Ansambel Vilija Petriča. 18.25 Disneyev svet. 20.00 Človek, ne jezi se. 20.30 Skopje 74. 22.05 Tri zgodbe iz Orkneya, film.

Občni zbor PD »Štandrež« bo v četrtek 21. novembra ob 20. uri v prostorih župnijske dvorane v Štandrežu. Vabljeni člani in prijatelji.

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 22.45.

Dejstva in mnenja: 14.30 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Spored od 3. do 9. novembra 1974

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 11.15 Mlad. oder: »Uporna letala«. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 12.30 Glasbena skrinja. 13.00 Kdo, kdaj, zakaj. 14.30 Nedeljski vestnik. 16.00 Sport in glasba. 17.00 »Germaine in pes«. Drama. 18.05 Nedeljski koncert. 19.00 Folk iz vseh dežel. 19.30 Zvoki in ritmi. 20.30 Sedem dni v svetu. 20.45 Pratika.

Ponedeljek: 8.30 Godala v jutro. 9.00 Praznična matineja. 10.00 Slike iz prve svetovne vojne. 11.00 Od melodije do melodije. 11.35 Opoldne z vami. 14.30 Pregled slov. tiska in glasba. 17.00 »Germaine in pes«. 16.00 Večno lepa glasba. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Baročni orkester. 19.10 S. Majcen: »V zakopih«. 20.35 Slovenski razgledi. 21.15 Klasični amer. lahke glasbe.

Torek: 11.35 Pratika. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Komorni koncert. 19.00 Poje Marcella. 19.10 Srečanja z igralco Slavo Mezgečevco. 19.20 Za najmlajše. 20.35 Verdi: »Nabucco«, opera. 22.35 Nežno in tiho.

Sreda: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Koncert. 19.10 Avtor in knjiga. 19.30 Zbori in folklor. 20.35 Simfonični koncert. 22.05 Motivi iz filmov.

Četrtek: 11.35 Slovenski razgledi. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Nove plošče resne glasbe. 19.10 Ital. gledališče v Ljubljani. 19.25 Za najmlajše. 20.35 »V vrstici«. Drama. 21.55 Južnoameriški ritmi.

Petek: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Sodobni slovenski skladatelji. 18.55 »Le Groupe X«. 19.10 Lepota in bolečina v besedi E. Kocbeka«. 20.35 Delo in gospodarstvo. 20.50 Koncert. 21.30 V plesnem koraku.

Sobota: 11.35 Poslušajmo spet. 15.45 Avtoradio. 16.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Koncertisti naše dežele. 19.10 Baragov dom v Ricmanjih. 19.25 Pevska revija. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 »Beli grad - zakleti grad«. 21.30 Vaše popevke.

OBVESTILA

Obisk grobov v Gonarsu. Zveza slovenske katoliške prosvete v Gorici se bo v nedeljo 3. novembra ob 14.30 poklonila v Gonarsu umrlim in tam pokopanim slovenskim internirancem. Vabljeni vsi slovenski čuteči rojaki, zlasti pa še člani naših društev.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 12% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

50. svetovni dan varčevanja

BANCA DI CREDITO DI TRIESTE
S. P. A.
TRŽAŠKA KREDITNA BANKA
GLAVNICA LIR 600.000.000 — VPLAČANIH LIR 300.000.000

UPRAVLJANA SREDSTVA L. 4.500.000.000

RAZVOJ PORASTA VLOG

1964	L. 717.768.447
1969	L. 1.675.276.852
1974 (15. oktobra)	L. 4.077.077.674

Uveljavitev našega denarnega zavoda je zasluga in uspeh našega človeka.

Slovinci!

Tržaška kreditna banka je vaš zavod, poslužujte se ga!

Pri nas se stranke počutijo kot doma.

TRST
Brzojavni naslov Bankred

Nudimo Vam:

VSE BANČNE OPERACIJE IN USLUGE

HRANILNE VLOGE PO UGODNIH POGOJIH

NEPREKINJENA BLAGAJNA

MENJALNICA

POSLOVANJE Z INOZEMSTVOM

PETLETNA HIPOTEKARNA POSOJILA

UL. FABIO FILZI št. 10
TEL. 61-446